

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙ ΜΑΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—'Αφού περιονείτε τὰ αισθήματά μου καὶ τὶς παρακλήσεις μου, σενορίτα, ἀκούστε λοιπὸν τὶς διαταγές μου! οὐβρίαζε καταόρφυρος ἀπ' τὴν δεινὴ προσβολὴ ἡ Οὐακτέχνο.

—Τὶς διαταγές σου; μούγκρισε ἡ Μεγάλῃ Καρδίᾳ. Ξεχνάς λοιπὸν, ἀχρεῖε, ποὺ βρόσκεσαι;

—'Ελα, ἔλα, στὴν ἀκρὴ ἢ ἀπειλές! ἔξωπασε κ' ὁ λήσταρχος, σ' αὐταρώνοντας τὰ χέρια στὸ στήθος του, ἀνασηκώνοντας περήφανα τὸ κεφάλι του καὶ ρίχνοντας θλέμμα ἐσχάτης περιφρονησεως δλόγυρα του. Ξέρετε καλά, ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ με θλάψετε οὐ τίποτε!

Ἡ Μεγάλῃ Καρδίᾳ ἀσυγκράτητος, μὲ φλόγες στὰ μάτια του κ' ἀφρούς στὰ χεῖλη του, ἀναπήδησε ἔτοιμος νὰ σπαράξῃ τὸν Οὐακτέχνο. Ἡ δόνα Λούθ ἄμας, μὲ ἔτοιμότητα καὶ ψυχραιμία ὠρμηγὺ γυναικάς, πετάχτηκε μπροστά του, τὸν κράτησε ἀπ' τὸ μπράτσου καὶ τοῦ εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή:

—'Αφρῆ τον, Μεγάλῃ Καρδίᾳ...Εἶνε ἀνάξιος τοῦ θυμοῦ σου, ὁ ἀνθρώπος αὐτός... Τὸν προτιμῶ ἔτσι, γιὰτὶ τώρα βρίσκεται στὸν πραγματικὸ ρόλο, ρόλο ἀνάδωρου καὶ ἀχρεῖου...Πέταξε τουλάχιστον τὴ μάσκα μόνος του!

—Ναί, τὴν πέταξε τὴ μάσκα, τρυγονάκι μου! διέκοψε μὲ λύσσα ὁ λήσταρχος, 'Ακούσε μὲ ὄμως προσεχτικά, ἀπερσιπεπτη σενορίτα μου: Τώρα, θὰ φύγω... Ὁ, θέβαινα, θὰ φύγω τώρα, γιὰτὶ κανενὰς δὲν θὰ μ' ἐμποδίσει... Σὲ τρεῖς ἡμέρες ὄμως, κ' ἀκριβῶς τὴν ἴδια ὥρα, θὰ ξανάρθω... Βλέπεις, εἶμαι καλὸς ἐγώ, καὶ σοὺ ἀφίνω ἀρκετὸ διάστημα νὰ σκεφθῆς... 'Αν τότε δὲν συγκρατηθῆς νὰ μὲ ἀκολουθήσης, κ' ἐμένα θέβαινα θὰ μὲ σκοτώσουν οἱ δικοί σου—μὰ πού θὰ μὲ κρατοῦν στὰ χέρια τους—ἀλλὰ κ' ὁ θεὸς σου θὰ τουρκεϊστὴ ὀριστικά, ἔπειτα ἀπὸ σκληρὰ βασανιστήρια... Θὰ διατάξω μάλιστα νὰ σοὺ στείλουν τὸ κεφάλι του, κομμένο κ' ἀκρωτηριασμένον φριχτά, ἔτσι γιὰ τελευταῖο ἐνθύμιον ἐκ μέρους μου!

—Τέρας!.. 'Αταίσιε!.. τραυλίσε ἡ ἀμοιβὴ κόρη μὲ ἀπόγνωσι.

Ἔστω, τὸ δέχομαι, ἀφού μὲ θαφρίζεις ἔτσι, λατρευτὴ μου σενορίτα! ἔκανε μὲ χαμόγελο δαίμονος ὁ Οὐακτέχνο. Ὁ καθέννας, θλέπει, ἀγαπάει σύμφωνα μὲ τὸν δικὸ του τρόπο, κ' ἔγω ὀρκιστὴ μάλιστα νὰ σὲ κάνω εὐχὺό μου!

Δὲν τὸν ἀκούγε εὐτυχῶς πειᾶ, ἡ δυστυχισμένη νέα. Σαρκαστικῶς ἠπ' τὴ συμφωνίᾳ της, νικημένη ἀπ' τὴ βαθεῖα θλίψη της, εἶχε λιποθυμήσει στὰ μπράτσια τῆς δόνας Ζεσουσίτας. Δακρυμμένη τότε ἡ μητέρα τῆς Μεγάλῃς Καρδίᾳ, ἔγνεψε στὸν μαυροῦλ Εὐσέβιο νὰ τὴ βοηθήσῃ κ' οἱ δύο τοὺς τὴν μετέφεραν στὸ πλατὺν διαμέριμα τοῦ σπηλαίου.

—Μπρός, φύγε παληόσκυλλο! οὐβρίαζε τότε ἡ Μεγάλῃ Καρδίᾳ, σκουτώντας θιασιὰ τὸν λήσταρχο πρὸς τὴν ἔξοδο. Κ' ἐχαρίστησε τὸ Θεό, ποὺ σοὺ ἐπιτρέπει νὰ φύγῃς ἀπ' τὰ νύχια μας ζωντανός!

—Ὠρεβουᾶρ, κύριό μου! σάρκασε περιφρονητικά ὁ Οὐακτέχνο, φεύγοντας μὲ ὀυωμένο ἀγέρωχα τὸ κεφάλι του. Σὲ τρεῖς μέρες ἀκριβῶς, ἀπ' τὴ στιγμή αὐτή, θὰ σὰς ξανάρθω ἐπιθυμῶντας ζωηρὰ νὰ πληροφροηθῶ γιὰτὶ τὸ αἶσιον τῆς καλῆς σας ὕγείας... Ὠρεβουᾶρ, κύριό μου!

—Ὠρεβουᾶρ, κανάγια μου! ἔκανε σαρκαστικὰ ἐπίσης κ' ὁ 'Ανοιχτόκαρδος, συνοδεύοντας τὸν ὡς τὴν πόρτα τῆς ἔξόδου τοῦ σπηλαίου. Σὲ τρεῖς ἡμέρες ὄμως, μπορεῖ ἡ τύχη νὰ γυρίσῃ καὶ τότε θὰ τὰ ξαναποῦμε σταράτα καὶ καλύτερα!...

Ὁ λήσταρχος ἀποκρίθηκε μόνον μ' ἕναν γρυλλισμὸ ἐρωεινὰς, ἔπειτα ἔβηκε ἀπ' τὸ σπήλαιον μὲ θῆμα ἥσυχου καὶ σταθεοῦ, χωρὶς νὰ στρέψῃ κανὸν κεφάλι του, θέβαινος γιὰ τὴν ἔντονη ἐντύπωσιν τὴν ὁποία εἶχαν προκαλέσει τὰ λόγια του καὶ τὸ διάθημά του.

Δὲν εἶχε ὄμως προλάβει νὰ ἔξαφανιστῇ στὸ θάθος τῆς ζούγκλας, κ' ἀμέσως ἀπὸ κατάλληλα, καὶ κρυφὰ μονοπάτια ριχτήκαν ἔρσιος του ὁ 'Ανοιχτόκαρδος, τὸ Μαύρο Ζαρκάδι κ' ὁ Νεχου-Νουτάχ, γιὰ νὰ ἀκολουθήσουν ἀπαρτῆρητοι τὰ ἴχνη του, ἴσως κ' ἀνακαλύπτουν ἔτσι τὸ ἀνεύρετο καταφύγιον τῆς συμμορίας του.

Ὅσο γιὰ τὴ Μεγάλῃ Καρδίᾳ, αὐτὸς ἔμεινε λίγες στιγμὲς ἀλλοιομένος βαθεῖα. Ἐπειτα, μὲ τὸ πρόσωπό του χλωμὸ καὶ

μὲ τὸ μῆτωπό του ζαρωμένο ἀπὸ ἔννοιες θλιθερές, τράθηξε πρὸς τὸ θαθότερο διαμέριμα τοῦ σπηλαίου, θέλοντας νὰ πληροφροηθῇ γιὰ τὴν κατάστασιν τῆς ὕγείας τῆς δόνας Λούθ.

Χ
Ε Ρ Ω Σ

Περίεργη καὶ στενόχωρη συγχρόνως, ἦταν ἡ θέσις τῆς Μεγάλῃς Καρδίᾳς καὶ τῆς δόνας Λούθ ἀναμεταξύ των.

Γεμάτοι ἀπὸ δροσερὴ νεότητα κ' οἱ δύο, χτυπητὰς καλλονές τοῦ φύλου των κ' οἱ δύο, λατρευόντοσαν ἀμοιβαίᾳ, χωρὶς νὰ τολμοῖν καὶ νὰ δείξουν φανερά τὸ γλυκὸ καὶ πρωτοδοκιμαστο αἰσθηματῶν.

Κ' ἡ δύο των εἶχαν τὴν ἴδια ἀγνότητα στὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ἴδια ἀφελὴ ἀγαθότητα στὴν καρδίᾳ, παρ' ὅλο πὺ ἡ ζωὴ των εἶχε κυλίσει ὡς τότε πρὸς κατευθύνσεις ἐντελῶς ἀντίθετες ἢ μὰ πρὸς τὴν ἄλληλ.

Ἡ παιδικὴ ἡλικία τῆς σενορίτας ὑπῆρξε μονότονη καὶ σκοτεινιασμένη ἀπ' τὴν αὐστηρὴ θρησκοληψία τοῦ μοναστηριοῦ. Ποτὴ ἡ καρδίᾳ της δὲν εἶχε χτυπήσει ἔντονα γὰ κάποιον ἢ γιὰ κάτῃ. Ἄγνοοῦσε τὸν ἔρωτα, ὅπως ἄγνοοῦσε καὶ τὴν αὐθόρμητη χαρὰ ἢ τὴ θλίψη. Ἡ μοῖρα ἀ περιπέτειᾳ της μὲ τοὺς ληστὰς καὶ μὲ τὸν ἀγνωστο σωτήρα τῆς Οὐακτέχνο, εἶχε στὸ Μεζικό, ἦταν πολὺ σύντομη τότε, ὡστε νὰ μπόρῃ ν' ἀφήρῃ στὴν ψυχὴ της ἴχνη ζωηρὰ καὶ δυσκολεξάλεπτα. Ἔτσι, ζῶσε ἀμέριμνη σὰν τὰ πουλάκια, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ «σήμερον», ξεχνώντας τὸ «χθές», καὶ μὴ φροντίζοντας καθόλου γιὰ τὸ «αὔριον».

Τὸ ταξίδι της μὲ τὸν θεοῦ της, στίς πάμπες, ἀναστάτωσε τὴν ἔπαρτί της ἀπ' τὰ θεμέλια...

Στὸ ἀντίκρουσμα τῶν ἀπεράντων ὀριζώντων ποὺ ἐξανοιγόντουσαν μπρὸς στα ἀμάθητα ὀταμινῶν ποῦ διάβαινε, καὶ τῶν γιγαντωδῶν θουανῶν ποὺ τᾶβλεπε ν' ἀγυγίζον σκεδὸν τὸν οὐρανὸν μὲ τὶς χιονισμένες κορυφές των, ἡ ἰδέες τῆς κ' ἡ ἀντιλήψεις τῆς γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὸν κόσμον φάρβυαν καταπληκτικά. Κάποιος ἐνοχλητικὸς ἐπίθεσιμος ἔπεισε ἔξαφνὰ ἀπ' τὰ μάτια της καὶ τὰ ἀφῆρε ἐλεύθερα ν' ἀντικρούσων τὸ φῶς καὶ τὴν πραγματικότητα. Καὶ τότε ἔνοιωσε ἡ κοπέλλα στὴν ψυχὴ της μὴ ἀνυποψίαστῃ ὡς τότε ἀλήθεια: «Ὅτι δὲν εἶχε θέβαινα πλάστῃ ἀπ' τὸν Δημιουργὸ τῆς, ἀποκλειστικά γιὰ νὰ περάσῃ μὰ ἀνώφελη ζωὴ πίσω ἀπ' τοὺς τοίχους ἑνὸς μονότονου μοναστηριοῦ...»

Ἡ ἐμφάνισις τῆς Μεγάλῃς Καρδίᾳς, σὲ τόσο ἐξαιρετικὰς καὶ κριόμες γιὰ τὴ σενορίτα περιστάσεις, γοήτευσε τὴν ἀμάθητη ψυχὴ της, ἡ ὅπαια μόλις τότε ἀνοιγόταν, γιὰ νὰ δεχθῇ πρόβημα κάθε εἶδους συναισθημα ἀδοκιμαστο ὡς τότε. Ἡ ἐκλεκτὴ προσωπικότης τοῦ κυνηγοῦ, τὸ ἄγριο κοστούμι του, τὸ ἀρρενωπὸ πρόσωπό του μὲ τὰ ὑπερφάνα χαρακτηριστικά, κ' ἡ ἀρχοντικὴ συμπεριφορὰ του προέξιναν συγγκλονιστικὴ ἐντύπωσιν ἐπὶ νέας. Καὶ τώρα ποὺ ἦταν διαρκῶς κοντὰ του, ἀνάμεσα στὸς συντρόφους του καὶ πλάι τῆς ἐπιθλιπτικῆς ἐκείνῃ ἀρχόντισσας, ἡ μητέρα του, τὴν δόνα Ζεσουσίτα, ἔνοιωσε πὺ ἔντονη τὴ λατρεία της γι' αὐτὸν τὸν θῆρα καὶ τῆς φανίαντας πὺς δὲν θὰ μπορούσε πειᾶ στὸ μέλλον νὰ ζῆσῃ μακριὰ του...

Στὴν ἴδια λατρεία γιὰ τὴν νέαν, καὶ σὲ ψυχικὴν κατάστασιν παρόμοια μὲ τὴ δικὴ της, εἶχε φτάσει κ' ἡ Μεγάλῃ Καρδίᾳ, ἀκολουθώντας ὄμως διαφορετικὸν ψυχικὸ δρόμο.

Ὁ ἀδάμαστος μὰ ἀνήλικος Ραφαῆλ, ποὺ ἐγκαταλείθηκα ἀπ' τὸν ἀμειλίχτο πατέρα του καταμεσίς στὴν ἔρημο δλομήνοχος, πέρασε δλόκληρη τὴν ἐφηβικὴ καὶ τὴ νεανικὴ ἀργότερα ἡλικία του, παλεύοντας διαρκῶς καὶ στήθος μὲ στήθος ἐναντ' ὀν ἀπειργάπτων στερήσεων, προμερᾶν κινδύνων κάθε εἶδους κ' ἀφανταγμάτων κατατρεγμῶν τῆς τύχης. Ἔτσι, ἔφθασε στὴν ἀκμὴ τῆς ἀνδρικής του ἡλικίας, χαλυθωδόμενος στὴν ψυχὴ, σιδερένιος στὸ κορμὸ καὶ μεγαλειώδης στὰ αἰσθηματῶτα καὶ στίς ἀντιλήψεις. Κ' ὅπως σύντριβε κάθε ἐμπόδιο στὸ δρόμο του ἡ ἀκατάβλητη ἰδιοσυγκρασία του, ἔτσι κ' ἡ λεπτότης τοῦ χαρακτήρος του κ' οἱ φαρβοὶ ὀρίζοντες τῆς σκέψης του τὸν καθιστοῦσαν ἱκανὸν νὰ νοιθῇ κάθε τί τὸ εὐγενικὸ καὶ κάθε τί τὸ ἀνώτερον σ' αὐτὸν τὸν ταπεινὸν κόσμο: Αὐτὰ τὰ χαρακτηριστῶτα ἀποκοῦν, δού

ρίτα... Γρήγορα θά λυτρώσω τόν δυστυχισμένο θείο σας!...
 "Εκθαμβές, η μητέρα του κ' η άγαπημένη του, μὴν μπορῶν-
 τας νὰ συνέλθουν ἀπὲν τὴν ἀπροσδόκητη χαρὰ ποὺ τοὺς προέβ-
 ηνε ἡ εὐθύνη, τὸν κούττασαν χωρὶς νὰ ἀφῆθωσαν λέξι. Δὲν ὤ-
 ηρξε ὁμῶς καιρός, γιὰ περισσότερες ἐξηγήσεις, γιὰτὶ ἡ Με-
 γάλῃ Κερδιά πρόσθεσε μὲ δίσαι:

—Ὁρεβοῦάρ, σὲ λίγες ὄρες... 'Ηουχάστε, σὰς λέω, κ' ἐλπί-
 ζετε... Γρήγορα θά σὰς φέρω εὐχάρια νέα!

Τοὺς ἔγνεψε ὕστερα μὲ τὸ χέρι, σὲ σημεῖο ἀποχαιρτισμοῦ,
 ὄρμητος στὴν εἰσοδο τοῦ σπηλαίου μὲ πευρετώδη λαχτάρα, ἀφῆ-
 ρεψε συναγεμῶ τοὺς ἐνόπλους κ' ἔτοιμασε—μὰ σκορπισμένους
 δὲ κ' ἐκεῖ συντροφους τοῦ—κυνήγου κ' 'Ερυθροδέριμους, καὶ
 χάθηκε κοντὰ στὴ ζούγκλα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς περισ-
 στέρους, κ' ἀφίνοντας τοὺς ὑπολοίπους γιὰ φρουρὰ τοῦ σπη-
 λαίου.

—Τὶ εἶδους καλά νέα ἔμαθε; μωρμουόρισε τότε μὲ ἀγωνία ἡ
 δόνα Λούθ. Σὲ τί στηρίζει ἀραγε τὶς ἐλπίδες του;

—Ἐὰ, κῆρό μου, μαζί μου! εἶπε μελαγχολικά ἡ δόνα Ζε-
 σοῦσια, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἀπ' εὐθείας στὶς ἀπορίες τῆς κο-
 πέλλας. Ἐὰ... Πάμε νὰ παρακαλοῦμε τὴν Παναγία, γιὰ τὴν
 ἐπιτυχία του καὶ γιὰ τὴ ζῶη του!

Πῆρε μαζί τῆς τὴ σκεπτικὴ καὶ δακρυομένη νέα κ' ἀποτρα-
 ῥήχθηκαν σὲ ἰδιαίτερο διαμέριμά τους..

Στὴν εἰσοδο τοῦ σπηλαίου, εἶχαν μείνει καμμιά τριανταρῖα
 ὄπλιανοὶ ἄνδρες, γιὰ τὴ φύλαξι τῶν δυὸ γυναικῶν
 καὶ γιὰ τὴν ὑπεράσπισι τοῦ κοινοῦ καταφυγίου ἀπὸ
 κάθε ἐπιδρομὴ ἐχθροῦ.

XI

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

"Ὅπως γράψαμε σὲ προηγούμενο κεφάλαιο, ὅταν ἡ
 Μεγάλῃ Κερδιά, μαζί μὲ τοὺς κυνηγούς του καὶ τοὺς
 'Ερυθροδέριμους τοῦ Νεγού-Νουτάχ, ἔφθασαν στὸν κα-
 τολισμό τῶν σφαγιμένων παιδῶν Μεξικανῶν, ἕνα θαυθ
 σκοτάδι κ' ἠ ἀνεξερεύνητες λόχμες τῆς ζούγκλας τρι-
 γύρω, προστάτευαν δυστυχῶς τὴν ὑποχώρησι τῶν αἰ-
 μοσταγῶν κακοῦργων.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Οὐακτέχνο, τέλειος γνώστης τῶν
 μερῶν καὶ τῶν μονοπατιῶν ἐκείνων, προπορεύεταν μὲ
 δυὸ-τρεις ἀνευρέτους μαζί του, λίγα δὲ θήματα πῶ
 πίσω τὸν ἀκολουθοῦσαν οἱ συμμοριτες του, ἔχοντας ἀ-
 νάμεσά τους δεμένον καὶ σφιγμένον τὸν γέρο-στρατη-
 γό, καθὼς καὶ τὸν Νέγρο ὑπηρετῆ του.

Βάδιον ἔτοι, μέσα στὶς κακοτοπιές καὶ στὰ σκοτά-
 δια, περισσότερο ἀπὸ δυὸ ὄρες, κ' ἔφθασαν ἐπιτέ-
 λους σὲ θάλασσαν μιάς ἀγρίας χαράδρας—κατάφυτος
 καὶ σπαρμένῃ ἀπὸ ὀγκώδεις θραυστοὺς—ἡ ὁποία χω-
 ριζε δυὸ γαμηλοῦ μὰ ἀπὸ κρημνοὺς λόφους.

Ὁ Οὐακτέχνο, θλέποντας εἶτε ἐξ ὄψεος παιὰ σ' ἀ-
 σφαλές μέρος, κ' ὅτι πανῶπλα τοιχώματα, θράχοι
 καὶ λόχμες τὸν ἔκρυβαν πρὸς ἑλες τὶς διευθύνσεις ἀπὸ
 κάθε ἀδιὰκριτο μάτι—ἀπαράλαχτα σὰν νὰ θρισκόταν
 στὸν θυθὸ πηγαδιοῦ—διέταξε ν' ἀνάουον ἕνα μεγάλο
 δαδί. Τὸ πῆρε ἔπειτα στὰ χέρια του, τὸ βάδιε πρῶτος
 ὡς τὴ μέση τῆς χαράδρας, φωτίζοντας συγχρόνως καὶ
 τὰ δικά του θήματα καὶ τὰ θήματα τῶν ὀπαδῶν του,
 καὶ σὲ λίγο σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕναν πελώριο θρά-
 γο μισοσκεπασμένον ἀπὸ ἀγρία θλάστισι ἀγκαθιδῶν
 καὶ θάμνων. Στὴ ρίζα τοῦ θράγγο φάνηκε μιά μεγα-
 λη σκοτεινὴ ὄπη, μόλις παραμερίστηκαν μερικὰ ἀ-
 γκάθια.

Κ' ἡ ὄπη αὐτῆ, ἦταν ἡ εἰσοδος τοῦ ἀπάτητου κ' ἀ-
 νευρέτου λημεριοῦ τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου λησάργου!

Ἐνας—ἕνας, πέφτοντας μὲ τὴν κοιλία καὶ γλυστρω-
 ντας σὲ χῶμα σὰν φείδια, σὴρθηκαν οἱ συμμοριτες καὶ
 χῶθηκαν σὲ σκοταδισμένον σπηλαίο. Μιά ἀπεράνητ
 κ' ὄρη αἰθουσα ξανοίχτηκε μπροστὰ τους, γνωστὴ
 θέθαισα σ' αὐτοὺς καὶ στρωμένη μὲ δέρματα ἀγριμῶν,
 μὰ ἀγνωστὴ κ' ἀπαισία στὴν ὄψη γιὰ τὸν δυστυχῆ
 στρατηγό, καθὼς τὴν κούταξε φωτισμένῃ ἀπ' τὰ δα-
 δία καὶ κοκκινώχρωμη, σὰν υποκατισμένη μὲ αἷμα.
 Ἐκεῖνο δὲ ποὺ καθιστοῦσε ἀνεκτίμητο καὶ πραγμα-
 τικῶς ἀπάτητο αὐτὸ τὸ σπηλαίο, ἦταν τὸ ἔξῃ: "Ὅτι
 τὸ θάθος τοῦ στένευε ἀπότομα, γινόταν σὰν ἕνας ὀ-
 πῶγειος διάδρομος—κάτι παρόμοιο μὲ φυσικὸ τὸννελ
 —καὶ προχωρῶντας πρὸς τὰ ἔγκατα τοῦ λόφου ἔθβαι-
 νε ἀπ' τὴν ἀντίθετη πλευρά του. Σημειώστε δέ, ὅτι
 ἡ πλευρὰ ἐκείνη θρεχόταν σὺς πρόποδες τῆς ἀπὸ ἕ-
 να ὀρημτικὸ καὶ θαυθ ποτάμι, μὲ ὄχθες κυριολεκτι-
 κῶς σκεπασμένες ἀπὸ ψηλὰ ὕδροφῖα θλάστισι!

Εἰσοδος στὰ ἔγκατα μιάς ἀπὸ κρημνῆς καὶ θαθειῆς
 χαράδρας, ἔξοδοσ σ' ἕνα κρυφὸ κ' ἀδιὰδοτο ποτάμι,
 κ' αἰθουσα μέσα στὰ σκοτεινὰ σπλάγνα ἐνὸς λόφου,
 νὰ τὰ προσόντα ποὺ καθιστοῦσαν τὸ σπηλαίο ἐκείνο
 ἀνεύρετο, κ' Ἰσοῦ γιὰτὶ εἶχαν ἀποτύχει ὡς τότε ὄλες ἡ
 ἀπελπισμένες προσπάθειες τῆς Μεγάλῃς Κερδιάς καὶ
 τοῦ Νεγού-Νουτάχ, νὰ τὸ ἰχνηλατήσουν καὶ νὰ τὸ ἀ-
 νκαλοῦσαν!...

"Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὁ Οὐακτέχνο, οἱ αἰχμάλω-

τοὶ του κ' οἱ τριάντα περίπου ὀπαδοὶ του—τόσοι τοῦ εἶχαν μεί-
 νει, μετὰ τὴν αἰματηρὴ σὺρραξι τοῦ Μεξικανικοῦ στρατοπέδου
 —καθόντουσαν γύρω ἀπὸ μιά πελωρία φωτιά, ζέσταιναν τὰ
 μωδιασμένα ἀπ' τὴν παγερὴ ὕγρασι τῆς νύχτας κερμάτα του,
 κ' ἄλλοι ἔτραγον λαίμαργα, ἄλλοι δὲ περιποιοῦντουσαν κ' ἔ-
 δειναν τίς ἐλαφρὲς πηλῆγές του.

Ὁ στρατηγός, ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ εἶχε αἰμαλωτισθῆ, εἶχε
 πέσει σὲ ἀπόλυτη σιωπὴ καὶ φαίνεταν ἀνάσθητος σὲ ὅσα συν-
 βέβαιαν γύρω του. Ἡ πληγὴ ποὺ ἀρπαξε σὲ τὸ πόδι ἀπὸ μιά
 σφαῖρα, κατὰ τὴν ὥρα τῆς συμπλοκῆς, παραμελημένη ὡς τότε
 εἶχε μολυνθῆ κ' οἱ πόνοι τὸν ἔκαναν νὰ μορφαῖζῃ διαρκῶς καὶ
 νὰ μουγκρῆζῃ πότε-πότε.

Δὲν ἦταν ὅμως τὸ μαρτύριο τοῦ σωματικῶ, μονάχα. Ἡ σκέ-
 ψις πῶς ὄλοι οἱ δικοὶ τοῦ ἦσαν νεκροὶ, ἡ ἀγωνία του γιὰ τὴν
 τύχη τῆς λατρευτῆς του ἀνεψιάς κ' ἡ ἀπογοήτευσίς του γιὰτὶ
 δὲν πρόφτανε ν' ἀποτελεῖσθ τὸν σκοπὸ τοῦ μωστριώδους τα-
 εἰδιοῦ του, τὸν θύθιζαν σὲ κόλλασ σωστῆ ἠθικῶν θασάνων
 καὶ τὸ εὐγενικό του μέτωπο σκεπαζόταν ἀπ' τὰ μαῦρα σύννε-
 φα τῆς πῶ ὀδυνηρῆς ἀπελπισίας.

Ὁ Οὐακτέχνο ἀνησυχῶσε ζωηρὰ ἀπ' τὴν ἠθικὴ καὶ σωματι-
 κὴ κατάπτωσι τοῦ αἰχμάλωτου του.

—Ἐλάτε, στρατηγέ μου! ἔξφωνῶσε μὲ ἀλλέγρο προσηπιτὸ
 ὕφος. Κάντε κουράγιο... Ἐλπίζω, πῶς ἂν τὰ πράγματα θαδι-
 σουν σύμφωνα μὲ τοὺς σκοπούς μου, δὲν ἔχετε τίποτε νὰ φο-
 βηθῆτε... Ἄν θέλετε, μάλιστα, δώστε μου τὸ λόγο
 τῆς τιμῆς σας πῶς δὲν θὰ δρατετεύσετε κ' ἀμέως,
 ὄχι μόνον θὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπ' τὰ δεσμὰ σας, ἀλ-
 λά καὶ θὰ σὰς τοποθετήσω σ' ἕνα ξεχωριστὸ διαμέ-
 ρισμα!

—Δὲν μπορῶ νὰ σὰς δώσω μιά τέτοια ὑπόσχεσι!

εἶπε σταθερὰ καὶ μὲ ἰσχυρὴ ἀήθεια, ὁ στρατηγός.

Ὁ Οὐακτέχνο σκίρτησε ἀπ' τὴν προσβολή. Ὑπο-
 ταγμένος ὅμως ἀθέλω τοῦ ἀπ' τὴν ἀρχοντία τοῦ θύ-
 ματός του, ἔπιανε μιά θλασφημίαν, ἔκοψε τὰ δεσμὰ
 τοῦ στρατηγοῦ μ' ἕνα μαχαίρι κ' ὕστερα ἀποστα-
 θήχτηκε πρὸς τὸ θάθος τοῦ σπηλαίου. Λίγα ἕματα
 πῶ μέσα, στὸν μακρόστενο σὰν τὸννελ διάδρομο,
 ἀνοίγονταν πρὸς τὴν ἀριστερὴν πλευρὰ του μιά μικρὴ
 κοιλότης. Ἡ κοιλότης αὐτῆ, σὰν σπηλαίο μέσα σὲ
 σπηλαίο, ἀποτελοῦσε ἕνα θαυμάσιο ἰδιαίτερο διαμέ-
 ρισματικὸ, κ' ὁ λησάργος—προορίζοντας τὸ γιὰ
 τὸν στρατηγό καὶ τὸν ὑπηρετῆ του—πρόσταξε με-
 ρικὸς ὀπαδῶς του νὰ τὸ καθαρίσουν, νὰ τὸ στρώ-
 σουν μὲ δέρματα καὶ ν' ἀνάουον κ' ἐκεῖ φωτιά.

Ἡ πληγὴ τοῦ στρατηγοῦ πλύθηκε κατόπιν ἀπ' τὸν
 ἔμπειρο σὲ ἱατρικῆς γνώσεις συμμοριτῆ Φράγκ, ἕ-
 νας ἐπίθετος μὲ ἀπολυμαντικὰ θοανάνα τοποθετή-
 θηκε ἐπάνω τῆς, κ' ὁ Νέγρος Χούπιτερ, σηκώνον-
 τας μὲ λατρεία στὰ μπράτσια τοῦ τὸν γηραλέο καὶ
 μοσιολόβημον κύριο του, τὸν φερε σὲ ἰδιαίτερο δι-
 αμέρισμα καὶ τὸν ξάπλωσε προσχτικὰ ἐπάνω σὲ
 μαλακὸ ἀπὸ δέρματα ζῶων στρώμα.

Ὁ ἥλιος ἦταν τώρα ψηλὰ, καὶ μιά θαμπὴ ἀχτίνα
 του μωσφώτιζε τὴν εἰσοδο καὶ τὸ πρῶτο διαμέρισμα
 τοῦ σπηλαίου. Ὁ Οὐακτέχνο, ἔχοντας σὲ μισόλοτο
 νὰ παραγατοπισθῆ κάποιο κρυφὸ του σχέδιο, μάζε-
 ψε γύρω του τοὺς ὀπαδοὺς του καὶ τοὺς εἶπε:

—Παλιγκάρια μου, θὰ λέψω τώρα καὶ θὰ σὰς ἀ-
 φῶω μόνον ἀρεκέτες ὄρες... Ἐπιτηρήτε καλὰ τοὺς
 αἰχμάλωτους καὶ προσέξτε μήπως οἱ καταραμένοι
 κυνηγοὶ ἀνακαλοῦσιν τὸ καταφύγιό μας... Ἐγὼ θὰ
 πάω νὰ συναντήσω τὸν ἄσπρον ἐκείνον σασανῆ, ποὺ
 λέγεται Μεγάλῃ Κερδιά, καὶ τὸν κόκκινο δαίμονα,
 ποὺ λέγεται Νεγού-Νουτάχ... Ἄν αὐριο, ὡς τὰ με-
 σάνυχτα ἀκριβῶς, δὲν μὲ δῆτε ζωντανὸν κοντὰ σας,
 τότε νὰ τουφεκίσετε χωρὶς ἀναβολὴ καὶ χωρὶς οἰκτο
 τοὺς δυὸ αἰχμάλωτους μας... Σὺμφωνοι;

Ἄν καὶ συνθημένοι στὴν μέχρι τρέλλας τόλμη
 τοῦ φοβεροῦ ἀρχηγοῦ των οἱ κτηνάνθρωποι ἐκείνοι,
 ὥστόσο ἀνατριχῶσαν. Μάντευαν στὰ λόγια του κά-
 ποιο φρικαστικὸ σὲ θρασυτητα καὶ σὲ μέγεθος κιν-
 δύνου σχεδίου του καὶ τὸν κυττοῦσαν θουθοὶ κ' ἔκ-
 θαμβοὶ.

Πρῶτος ὁ Φράγκ, σὰν ὑπαρχηγός κ' ἔμπιστος τοῦ
 λησάργου, μίλησε:

—Βασισθῆτε σὲ μὰς, ἀρχηγέ! διαβεβαίωσε. Μπο-
 ρεῖτε νὰ φύγετε, ἐντελὼς ἡνυχος, ὅτι ἡ προσταγῆς
 σας θὰ ἐκτελεσθοῦν πιστὰ!

—Ὁρεβοῦάρ λοιπόν, κ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀφο-
 σιωαί σας! ἔαντιπε ὁ Οὐακτέχνο, καὶ σθαρνίζοντας
 τὴν κοιλία του σὲ χῶμα, θῆγκε ἀπ' τὸ σπηλαίο.

Πῶ ὄπαν, εἶδαμε πῶς παρουσιάστηκε ὁ ληστής
 στὴ Μεγάλῃ Κερδιά καὶ στὴ δόνα Λούθ, κ' ἀκού-
 σαμε τὰ ὅσα λέχθηκαν ἀναμεταξύ τους.

(Ἀκολουθεῖ)

